



...

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.244/2026/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperes képviselője (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Oláh Tamás; 1146 Budapest, Thököly út 172.)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Gál Mária Ildikó kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (13. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Miskolci Törvényszék 12.K.700.971/2025/12. számú ítélete

...

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 44.000 (negyvennégyezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2023. február 1. napjától 2024. december 31. napjáig terjedő időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes hivatásos állományú tagjaként a szolgálati hely baleseti helyszínelő beosztásban teljesített szolgálatot. A kinevezése szerinti beosztásába nem tartozóan sebességellenőrzési, ahhoz kapcsolódó traffipax kezelési, leállítási, közigazgatási bírságolási, járőrszolgálati, forgalomellenőrzési, AETR ellenőrzési, rendezvénybiztosítási, valamint más rendőrkapitányság illetékességi területén is balesethelyszínelői feladatokat ellentételezés nélkül rendszeresen ellátott, az emiatt benyújtott szolgálati panaszát az alperes vezetője a határozat szám1 számú határozatával elutasította.

A kereset, a védírat

[2] A felperes keresetében az alperest a perbeli időszakra 888.950 forint megbízási díj, és annak 2024. január 16. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 2. § 4., 24., 25., 28., 31. pontjaira, 71. § (1) bekezdés c) pontjára, (2)-(6) bekezdéseire, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BMr.) 10. § (2) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet 35. § (6) bekezdésére, valamint a közlekedési balesetek és a közlekedés körében elkövetett más bűncselekmények esetén követendő rendőri eljárás szabályairól szóló 60/2010. (OT 34.) ORFK utasításra (továbbiakban: 60/2010. ORFK utasítás) alapította. A megbízási díj havi mértékét a rendvédelmi illetményalap 100%-ában határozta meg.

[3] Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját és összecszerűségét is vitatta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletében az alperest a kereseti kérelem szerinti – késedelmi kamattal növelt – 888.950 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte. Döntését a Hszt. 2. § 25. pontjában, 71. § (1) bekezdés c) pontjában, (2)-(5) bekezdéseiben, a belügyminiszter irányítása alatt álló, a rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BMr.) 2. számú mellékletében, a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás foglaltakra, valamint a többletmunka kötelező ellentételezésének bírói gyakorlatára alapította. A tényállást a peres felek nyilatkozatai, a felperes személyes előadása, a perbeli okiratok (keresetlevél és védírat,

továbbá azok mellékletei, eligazító lapok, eset adatlapok, valamint tanúl tanúnak a Miskolci Törvényszék határozat szám2 számú peres eljárása során tett tanúvallomása) alapján állapította meg. Rögzítette, hogy abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperes keresetében nevesített feladatok a szolgálati beosztásába tartoztak-e, azok rendszeresen végzett és jelentős többletmunkának minősülnek-e. Megállapította, hogy a felperes feladatellátása a perbeli időszakban a korábban peresített (Fővárosi Ítéltábla 9.Kf.700.212/2024/4. számú jogerős ítéletében foglalt) időszakban kifejtett tevékenységgel azonosnak tekinthető. A kúriai döntéseken nyugvó bírói gyakorlat alapján a munkáltatónak a beosztáshoz igazodóan kell meghatározni a ténylegesen elvégzendő feladatokat, az nem fedhet le több másik beosztást. E nélkül teljesen kiüresedne a besorolásra, az illetményre és a megbízásra vonatkozó szabályozás. A munkáltató tehát csak egy adott beosztáson (munkakörön) belül határozhatja meg a munkaköri feladatokat, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van. A bírói gyakorlat egységes abban is, hogy ha a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja hosszabb időszakon át rendszeresen a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, az többletszolgálatnak minősül és annak ellentételezésére jogosult. Hangsúlyozta, hogy a 60/2010. ORFK utasítás nem tekinthető olyan jogi normának, ami a baleseti helyszínelő által ellátandó munkaköri feladatokat egyértelműen és kógens módon meghatározná; tehát nem közvetlenül alkalmazandó norma, továbbá tilalmi rendelkezést sem tartalmaz; a kifejezett tiltó rendelkezés hiányából pedig nem következik, hogy a baleseti helyszínelő a járőrszolgálati feladatokat ellentételezés nélkül köteles ellátni. A Hszt. 2023. február 1. napján megvalósult módosítását érintően szintén a Fővárosi Ítéltábla (4.Kf.700.031/2024/4.) által kialakított jogértelmezésre hívta fel a figyelmet, miszerint a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának, (3) bekezdésének és 102. § (1) bekezdés b) pontjának értelmezését egységesen kell elvégezni; mely során a „lex specialis derogat legi generali” elv érvényesül. Arra a következtetésre jutott, hogy a járőri és baleseti helyszínelői beosztás és az azokhoz tartozó feladatok elkülönülnek, ami alapján a megbízási díjra való jogosultság elvi lehetősége fennáll. A perbeli eset kapcsán rögzítette, hogy a feladatellátás nem volt vitatott: a felperes valamennyi szolgálati napján, egy-egy szolgálati nap nagyobb részét kitevően – helyszínelői feladatok hiányában – többletfeladatokat látott el, amelyre tekintettel a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és (3) bekezdése alapján megbízási díjra jogosult.

[5] A megbízási díj mértékének meghatározása kapcsán utalt a Fővárosi Ítéltábla 1.Kf.700.067/2022/4. számú peres eljárásban hozott döntésére, amely szerint a mérlegelés szempontjait a munka bonyolultsága, az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigénye, annak gyakorisága, az arra előírt többlettudás birtokában kell meghatározni. Rámutatott, hogy a perbeli esetben a rendszeresnek tekinthető többletfeladat-ellátás kapcsán többlettudás szükségessége nem merült fel, azonban annak mértéke a munkaidő nagy részét kitevőnek és jelentős többletterhet eredményezőnek minősül. Az is az értékelési körébe vonta, hogy a felperes a járőri beosztásba tartozó feladatok elvégzése során többségében járőrpár nélkül teljesített szolgálatot. Hivatkozása szerint a felperes által igényelt megbízási díj mértéke az általa ellátott többletfeladatokkal arányos, így az megalapozottnak tekinthető.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte, megsértett jogszabályhelyként a Hszt. 45. §-át, 71. § (1)-(6) bekezdéseit, a

33/2015. BMr. 10. § (2) bekezdését, a 60/2010. ORFK utasítás 2. pont m) alpontját jelölte meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást és az irányadó jogszabályi rendelkezéseket helyesen állapította meg, de azokból téves jogértelmezésre jutott. A közlekedésrendészeti feladatok a felperes munkakörét képezték, melyet a munkaköri leírása is tartalmazott, azt meghaladó feladatokat nem végzett. Az elsőfokú bíróság az ítéletének [43]-[52] bekezdéseiben jogszabálysértő módon állapította meg, hogy a felperes beosztásába a járőrfeladatnak minősített sebességmérési, járőri, fokozott ellenőrzés keretében történő forgalomellenőrzési feladatok nem tartozhatnak. Erre a következtetésre az ítélete [48]-[52] bekezdéseiben kifejtett téves értelmezésével jutott. Azzal az ítéleti megállapítással, miszerint a Hszt. 102. §-ában foglalt rendelkezés a szolgálatteljesítésre vonatkozik, egyetértett, álláspontja szerint e rendelkezés a Hszt. 71. §-ában szabályozott megbízás jogintézményét nem üresíti ki. E szabály a megbízási díjra jogosultság elbírálásához a tekintetben kapcsolódik, hogy meghatározza mi minősülhet többletdíjazásra jogosító többletfeladatnak. A 60/2010. ORFK utasítás – az elsőfokú bíróság megállapításaival ellentétben – nem a helyszínelők munkaköri feladatait, hanem a baleseti helyszínelés eljárási szabályait tartalmazza. A felperesnek már a helyszínelő beosztásba történő kinevezésétől fogva részét képezték a kifogásolt feladatok, mint ahogy valamennyi, alperesnél foglalkoztatott helyszínelőnek is. Az egyes beosztásokhoz kapcsolódó konkrét munkaköri feladatokat egyetlen jogszabály sem határozza meg, azokat a munkáltató a munkaköri leírásban rögzíti. Az elsőfokú bíróság ítélete önellentmondó, mivel egyrészt rögzíti, hogy a munkakör célja a rendőrkapitányság illetékességi területén a közlekedési feladatok végrehajtása, másrészt megállapítja, hogy a sebességmérési, fokozott ellenőrzés keretében forgalom-ellenőrzési, továbbá közlekedésrendészeti járőri feladatok nem képezték a felperes beosztásának a részét. A felsorolásban a törvényszék jogszabálysértő módon a járőri feladatokat is rögzítette, konkrétan meg nem nevezve azokat. Ezen kifogásolt feladatok ugyan lehetnek járőrfeladatok is, azonban ez nem zárja ki azt, hogy azt baleseti helyszínelői beosztásban is ellássák. Az elsőfokú bíróság által megállapított megbízási díj nem áll arányban a „többletfeladat” nagyságával, ugyanis a felperes legfeljebb a munkaideje 10%-ában végezte a baleseti helyszínelői feladatokat, a maradék munkaidejét a kifogásolt feladatok ellátása töltötte ki, mely időre ugyanúgy munkabérben részesült, a munkaidő kitöltése nem lehetett többletterhelés. Ráadásul alacsonyabb beosztáshoz tartozó feladatokat látott el, ezen feladatok „bonyolultsága” többlettudást nem igényelt, azaz legfeljebb a megbízási díjnak az illetményalap 50%-os mértékében megállapított összegére lenne jogosult.

[7] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan állította meg, hogy a per tárgyát képező feladatok a feladatkörébe nem tartozóak, melyet több kúriai (többek között a Kf.III.45.083/2022/5. számú), és a Fővárosi Ítéltábla 1.Kf.700.127/2022/4. számú ítélete is alátámaszt. A beosztások kereteit elnevezésük, és nem annak a közlekedésrendészeti ágazatba történő besorolása vagy a munkáltató által egyoldalúan készített munkaköri leírása határozza meg, mivel ellenkező esetben értelmetlenné válnának a besorolási szabályok. A megbízásra való jogosultsághoz nem egy másik beosztás teljes ellátása szükséges, hanem az, hogy a feladatkörbe nem tartozó más beosztás részfeladatai is ellátásra kerüljenek. A munkaköri leírásban a feladatok korlátlanul nem bővíthetők, a többletfeladatok ellátásáért megbízási díjra jogosult. A munkakör és a munkaköri leírás nem azonos jogintézmények. A munkakör a kinevezésben kerül meghatározásra, a munkaköri leírás pedig a munkáltató egyoldalú nyilatkozata. Ebből következően a munkáltató csak egy adott kinevezésen (beosztáson) belül határozhatja meg szabadon a munkaköri feladatokat, azonban a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van. A megbízási díj tekintetében a többletfeladatnak van

relevanciája, mely folyamatos, rendszeres és minden szolgálatot érintő volt. Az alperes által sem vitatottan a munkaidő 90%-ában történő többletmunka még inkább megalapozza az elsőfokú ítélet által meghatározott megbízási díj mértékét.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[8] A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

[9] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, a Kúria e tárgykörben hozott határozatainak figyelembevételével megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest megbízási díj fizetésére, amelynek mértékét és összegét is helyesen állapította meg. Döntésének helytálló indokaival a Fővárosi Ítéltábla egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakra mutat rá.

[10] Az alperes fellebbezési érvelésével az elsőfokú ítélet anyagi jogi megállapításainak felülbírálatát kérte. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának megsértésére hivatkozással azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság a felperes megbízási díjra való jogosultságát ezen jogszabályi rendelkezés téves értelmezésével állapította meg. A másodfokú bíróság kiemelten utal arra, hogy a megbízási díjra való jogosultság kapcsán az elsőfokú bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes által ellátott feladatok a baleseti helyszínelői beosztásába tartoztak-e vagy sem.

[11] Alapítványul hivatkozott az alperes a fellebbezésében arra, hogy a felperes mindazt a feladatot köteles volt ellátni, ami a közlekedésrendészeti szakterület tevékenységi körébe tartozik, mert a szervezeti struktúra alapján önmagában valamely beosztáshoz tartozó munkaköri feladatok köre nem határozható meg. A munkaköri leírás azoknak a feladatoknak a körét jelöli ki, amelyeket a munkavállaló a jogviszonya fennállása alatt általában – külön utasítás nélkül is – végezni jogosult és köteles. A munkakörre vonatkozó előírások azonban csak bizonyos mélységig rögzítik a munkavégzés kereteit. A munkavállaló általános munkavégzési kötelezettségét konkrét tartalommal a munkáltató utasításai töltik meg; ez azonban csak akkor szabályszerű, ha az utasítás a munkakör kereteit nem lépi túl. Amennyiben jogi norma, így a felperes vonatkozásában a 60/2010. ORFK utasítás egyértelműen, kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, a munkaköri leírás elkészítésekor a munkáltatónak ahhoz kell igazodnia, az abban foglaltak korlátlanul nem bővíthetők. A végzett többletfeladatok ellátásáért a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.II.10.304/2017/15., BH2018. 259., Mfv.I.10.751/2016/4. számú határozatok).

[12] A munkáltató esetenként valóban utasíthatja a hivatásos állomány tagját a beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére is, ezzel azonban nem sértheti a beosztását és a beosztástól eltérő feladat tartós ellátása következtében a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. A munkáltató egyoldalú utasítási jogával csak az állománytáblában rendszeresített beosztáson belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja köteles ellátni. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, jogellenesnek számít az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.516/2017/4., Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4.).

[13] Az irányadó bírósági gyakorlatból az következik, hogy a felperes beosztásához igazodóan kell meghatározni a ténylegesen végzett feladatokat, és az nem fedhet le több másik beosztást. E nélkül teljesen kiüresedne a besorolásra, az illetményre és a megbízásra vonatkozó szabályozás. Az alperes tehát szabadon csak egy adott beosztáson (munkakörön) belül határozhatja meg a felperesi munkaköri feladatokat, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van (a Kúria Mfv.II.10.179/2011/4. számú ítélete).

[14] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes által a perbeli időszakban a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett – a feladatkimutatásban tételesen megjelölt – feladatok nem a beosztásához tartoztak. A Kúria korábbi határozataiban (Kf.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) leszögezte, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívák, melyből következően a felperest megbízási díj illeti meg, amennyiben rendszeresen nem a beosztásához tartozó feladatkört lát el többletfeladatként, ahogyan ez a perbeli esetben megvalósult.

[15] Alaptalanul érvelt az alperes azzal, hogy a felperes a baleseti helyszínelői beosztásán kívüli sebességmérési és egyéb feladatok teljesítésével a beosztásába tartozó és többletfeladatnak nem minősülő tevékenységet látott el. Az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott arra, hogy a 60/2010. ORFK utasítás kogens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, amelyek között a keresetben megjelölt feladatok nem szerepelnek.

[16] A másodfokú bíróság kiemelten utal arra, hogy a hivatásos állomány tagjának többlettevékenységéért járó megbízási díj jogalapja körében a kiforrott ítélkezési gyakorlat szerint a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a szolgálati beosztáson kívüli tevékenység bír jelentőséggel. Ahogyan arra az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott, a hivatásos állomány tagjának a szolgálatteljesítése során a munkaköri leírásban rögzített és a munkáltató rendelkezése alapján a beosztáshoz tartozó, illetve a munkaköri leírásban konkrétan nem nevesített feladatokat is végre kell hajtania, a beosztáshoz nem tartozó feladatkör ellátása azonban többletszolgálatnak minősül, amelyért – amennyiben az az adott szolgálati beosztáshoz nem tartozó rendszeresen elvégzett további tevékenység – a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.II.10.304/2017/15., BH2018. 259., Mfv.I.10.751/2016/4. számú határozatok). A munkáltató utasítási joga az alperesi állásponttal szemben nem korlátlan, ezért csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz

rendelten, amely annak keretei közé tartozik. Egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós ellátása – nem tekinthető az adott munkakör részének (Kfv.VII.37.193/2020/8., Kf.VII.39.246/2020/4., Kf.VIII.39.804/2021/4. számú kúriai határozatok).

[17] A Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjával kapcsolatban előadott alperesi érvelés tekintetében az ítéltábla rámutat arra, hogy e rendelkezés 2023. február 1. napjától hatályos módosítása a hivatásos állomány tagját általános jelleggel a megbízási díjra való jogosultságból nem zárja ki, ezen értelmezéssel a megbízási díj jogintézménye [Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja, valamint (3) bekezdése] véglegesen kiüresedne, így a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának csak olyan értelmezése lehet helyes, amely a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alkalmazásának is teret enged, vagyis az a Hszt. 71. § (3) bekezdésében meghatározott többletfeltétellel együtt értékelendő. A Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja a szolgálatteljesítés általános szabályaira vonatkozik, ami nem teszi a megbízási díjra való igényt – minden egyéb körülmény vizsgálatát mellőzve – alaptalanná. E jogszabályértelmezés tekintetében a Fővárosi Ítéltábla ítélezési gyakorlata egységes (ld. többek között Fővárosi Ítéltábla 1.Kf.700.434/2025/5., 3.Kf.700.161/2025/4.); annak az elsőfokú ítélet mindenben megfelel.

[18] A fenti alapvetésnek megfelelően az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes rendszeresen, visszatérően jelentkező, beosztásába nem tartozó – és a Hszt. 2023. február 1. napján hatályba lépett módosításában is szereplő jelentős többletmunka kitételnek is megfelelő – többletfeladatokat végzett, amelyek a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták. Mindezekre figyelemmel az alperes a jogalap körében tévesen hivatkozott a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának sérelmére. A megbízási díjra való jogosultság elsőfokú ítéletben történt megállapítása – az alperes álláspontjával szemben – az irányadó jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésén és alkalmazásán alapult.

[19] Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért azt a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 100%-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl. Az alperes fellebbezésében a mérlegeléssel megállapított százalékos mérték eltúlzottságára, a 33/2015. BMr. 10. § (2) bekezdésének a megsértésére hivatkozott. Azt azonban fellebbezésében nem mutatta be – eljárásjogi szabálysértésre hivatkozással –, hogy az ítélet ezen álláspontja (az összecszerzési meghatározás), milyen konkrét érvek és igazolt tények alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek – az értékelt körülmények figyelembevételével – más összecszerzési eredményre vezettek volna.

[20] Az elsőfokú bíróság a mérlegelését elsősorban a többletfeladatok nagy számára, visszatérő, rendszeres jellegére és folyamatosságára alapította, mellyel kapcsolatban ellentétes állítást az alperes nem fogalmazott meg, azt cáfoló bizonyítékokra nem hivatkozott. Mindezek

hiányában a jogsértés tényének (a fellebbezésben felhívott jogszabályi rendelkezésből beazonosíthatóan a megbízási díj aránytalan mértékének) alperes általi kategorikus, általános tartalmú állítása az elsőfokú bíróság ítéletét (mérlegelését) jogszerűtlenné nem tehetette.

[21] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[22] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a peresztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdésére 3. § (1) bekezdés a) pontjára, valamint (4) bekezdéseire figyelemmel állapította meg, amelynek során a felperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére tekintettel megfelelőnek ítélte.

[23] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű (71.116 forint) fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[24] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[25] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. június 2.

dr. Kecskés Zsófia s.k.

dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.

dr. Zakócs Ildikó s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró